

Izdaja
uprava „Slov. narod.
gledališča“.

Ureja
Antun Ivanović-
Mecger

ZRNJE

Štev. 28.

Mariborski kulturni vestnik.

23. VI. 1921.

Božidar Borko :

Revolucionarci.

Kadar zaspimo mi, pokolenja
krvi in ognja, mi deca idej,
ki razkljuvale so jajce življenja
in nam odprle prostore brez mej,
kadar vdušimo svoja plamtenja,
vgasnemo baklje v somraku trpljenja
in vznak
se zgrudimo nad prepadi grobov,
pregnanci zgubljeni ljudi in bogov —
ne zaspimo,
ne pogasimo
vseh skritih, pravečnih drhtenj,
ne damo grobovom vseh svojih življenj.

Še bomo straža vaših lepot,
še bomo plamen vaših pohot,
še bomo val, ki v kaos podi,
še bomo sila, ki hoče krvi.
Naši grobovi bodo vam legli na pot,
naši grobovi bodo vam grizli perot,
naši grobovi bodo težili navzdol,
naše brezglasno vpitje bode vam bol ...

Jacques Offenbach.

(K uprizoritvi „Orfeja v podzemlju“.)

Ko pride v umetnosti z uspehom do veljave ekstremna smer — navadno izzove ravno nasprotno pojave. Tako je bilo tudi proti koncu petdesetih let. Med časom, ko si je Wagner s svojimi deli pridobil veliko število navdušenih oboževalcev, se je v Parizu razvilo največje nasprotje njegovim resnim muzičnim dramam, gledališko - muzikalna vrsta, ki je bila tudi v Wagnerjevi domovini srčno pozdravljena in našla mnogo posnemovalcev. Bila je to opereta, ki so jo privedli v novo življenje libretisti Meilhac in Halévy ter komponist Jacques (čitaj: Žak) Offenbach.

Jacques Offenbach je bil rojen 21. junija 1819. v Kölnu. Po študijah na pariškem konservatoriju (1835—1837) je bil violončelist pri raznih gledaliških orkestrih, nazadnje v pariški „Opéra comique“. Od leta 1841. naprej je uglasbil in izdal več malih kompozicij za violončelo, ki so jih prijazno sprejeli. Leta 1848. je odpotoval na Nemško, toda že 1850. je bil imenovan za kapelnika na „Théâtre Français“ in se je vrnil nazaj v Pariz. Tukaj je 1855. ustanovil svoj lastni oder „Bouffes-Parisiens“, na katerem je bil sam ravnatelj ter prinašal svoje operete. Imel je tako velikanski uspeh, da je po enem letu zamenjal svoje malo gledališče z večjim v Passage Choiseul. S svojim ansamblom (ensemble) je pozneje potoval tudi po francoskih provincijah, na Angleško, v Nemčijo (Köln, Wien, Berlin) in pozneje tudi v Ameriko. Leta 1806. je odložil ravnateljstvo in se posvetil samo kompoziciji. Umrl je 5. oktobra l. 1880. v Parizu. — Prve operete, ki jih je komponiral Offenbach „Zaroka pri svetiljki“, „Deklica iz Elizonda“, „Pesem Fortunija“ in „Gospod in gospa Denis“ so bile skromne in graciozne, v stilu starejših francoskih spevoiger in komičnih oper. Toda z delom „Orfej v podzemlju“ (1858), ki ga uprizarja kot zadnjo opereto svoje druge redne sezone „Narodno gledališče v Mariboru“, je Offenbach začel delati z novimi sredstvi in postal komponist burleskno - komičnih operet. Njegove igre od „Orfeja“ naprej imajo parodistično tendenco, oster in predrzen dovtip, so poredne, frivolne in drastične, toda vedno živahne in vesele. Zato je imel v začetku samo v Parizu uspeh, ki je šele pozneje prekoračil njegove meje. — Glavni razlog so temu bili šaljivi libreti, polni predrzne razposajenosti in pikanterij ter glasba, ki se je rada posluževala elementov najnižje ljudske glasbe (Cancan i. t. d.). Z operetami „Genoveva“, „Most vzdihljajev“, „Lepe žene iz Georgije“ in „Lepa Helena“ (1864) nadaljeval je uspešno z „Orfejem“ započeto delo. Razven omenjenih oper in operet, uprizoril je še sledeče operete, katere so večinoma tudi zaslovele v Evropi: „Dva slepca“, „Bataclan“, „Pepito“, „Dragonette“, „Croquefer“, „Roža iz St. Flour-a“, „Blaubart“ (1866), „Velika vojvodinja od Gerolsteina“ (1867), in pozneje še „Pariško življenje“ i. dr.

Poskusil je ustvarjati tudi višjo glasbeno dramatiko, kakor komično opero „Barcouf“ (1860) in romantično opero „Renska vila“ (1864) toda brez uspeha. Da je imel ta človek tudi plemenitih čuvstev nam je dokazal s svojim poslednjim delom, romantično opero „Contes de Hoffmann“ (1880), ki je še vedno na repertoarju prvih gledališč.

Božidar Borko:

Neodposlano pismo.

Dati nasvet, kako naj postaneš dober pesnik, je zelo težko, ali da se izrazim določneje: nemogoče. Zelo težko je dati nasvet, kako naj živiš, da boš živel dobro. Pravil za življenje je mnogo, a zdi se mi, da so jih pisali samo oni, ki so živeli v veri, da so si ljudje enaki ali vsaj zelo podobni. Smo pa ljudje, ki v to podobnost ne verujemo. Moč iluzij je velika in zahvalimo Boga, da jih imamo. Umetnost je čudna reč: samo ona nam strga te iluzije in odkrije prepade, ki obstojajo med ljudmi, smatrajočimi se „sorodne“, „ljubeče“ in kar je še enakih krink za popolno tujost, za naravno indiferentnost; in zopet je samo umetnost tisti inženjer-čarovnik, ki v trenutkih umetniškega doživljanja zgradi mostove med oddaljenimi, večno si tujimi dušami. Ti dobro veš, da se umetnost ne da naučiti, kakor tudi življenje ne. To sta dva elementarna pojava, ki se izpopolnjujeta drug v drugem.

Umetnost (in tudi pesnikovanje je ali umetnost ali brezplodna potrata papirja) je tedaj za človeka tako prvotna, kakor je prvotno življenje samo. To moraš imeti vedno pred očmi, da ne postaneš igračka raznih struj, estetike in drugih potvorjenih izdelkov, ki jih spravljajo v zvezo z umetnostjo in umetnikom. V življenju si človek, si Adam ali Eva; v umetnosti si Stvarnik. Ustvarjaš svetove in daješ gmoti svoj duh.

Sicer si gotovo že sam razmišljal o tem. Menda že nestrpno čakaš, kaj porečem o Tvojih proizvodih. Čital sem jih dolgo, verz za verzom, nato odložil in čital zopet. Moram Ti povedati, da nisem zadovoljen. Seveda, če bi se okrog l. 1914. oglasil pri meni in bi mi dal v oceno ravno iste verze, bi me — brez laskanja! — osupnil Tvoj pesniški talent. Danes pa moram reči: nehaj, ali pa išči nova pota!

Ali ne čutiš, da se je med potemnenjem solca pretrgala zavesa v Hramu umetnosti? Ali se ne zavedaš, da je svetovna vojna mejnik nove dobe, ne le v politično-socialnem življenju, marveč tudi v umetnosti?

Umetnik izpopolnjuje življenje. Življenje mu daje snov, materijo.

Svetovna vojna je bila velikolepa erupcija skritih vulkanov življenja. Nagrmadila je neizmerno množino vrednosti, ki jih preje nismo poznali. Preobrazila je razmere okrog nas, da komaj poznamo sebe in druge.

Ustvarjajoči duh je prisiljen, da dela z novim materijalom. V ljudstvu živi žeja za novim, neznanim. Ljudstvo čaka, da se prikažejo novi glasniki, novi sejanci. Njive so razorane, zemlja prekvašena.

Umetnost je eminentno socialen pojav. Vsako ustvarjanje je socialno, zakaj, če bi bil človek sam na svetu, bi mu ne prišlo na misel, da ustvarja nekaj, kar presega njegovo potrebo. Samo socialno življenje je razvilo duh umetnosti in iskanja.

Zato nagon, ki Te vodi pri umetniškem ustvarjanju, ni zgolj individualen, ampak so v njem sile tisoč drugih individualnih življenj. Toda Tvoj jaz je kupola, je krona, je pokrov teh homogenih sil.

Vsled tega moreš razviti svojo umetniško individualnost samo v socialni smeri. Umetnost mora iti iz življenja v življenje, ne da bi se izgubila v njegovih nižinah. L'art pour le vie!

Ali ne čutiš, da vse žile današnjega življenja poljejo v silnem tempu; da se v človeku našega časa borita dva enako močna svetova: svet prošlega in svet bodočega? Ali ni tudi v vsakdanjih trenutkih našega življenja, v pojavih, katere bi v drugih dobah prezrli, neka sila, ki zgrabi in pretrese, kakor tok elektrike?

Ali se ti ne zdi, da je naša poezija v primeri s to košatostjo dobe tenka potočna rastlina; da je naše ustvarjanje spričo te polnokrvnosti življenja blede, slabokrvno životarenje?

Umetnik mora dati izraz svoji dobi, umetnik mora plavati nad življenjem svojega časa, kakor Bog nad oblaki. S svojo močno roko mora poseči tja, kjer se mu ponuja granitni material za ustvarjanje in za izpopolnjevanje življenja.

Kaj hočeš, prijatelj, s svojimi slabokrvnimi verzi? Komu so namenjeni? Za sebe jih nisi pisal, sicer bi šel zvečer na hrib in gledal zapadajoče solnce, pa bi se Ti odprla v duši knjiga poezije, ki je nikdar ne preliješ v črke. Današnja doba pa Te vprašuje: ali nosiš za me zublje, da jih postavim na pota? — Tvoji verzi niso plamenice, temveč le krasni odsevi minulih zarij. Danes je brez pomena pisati sonete o dolgih ženskih laseh in o lepih rožah na vrtu; s tem daješ lačnemu lepo pentljo in magari krizantemo v gumbnico, a ne daješ mu ne kruha in ne ponosa. Kako malenkostno je tako besedičenje spričo velikanskih prevratov, ki so razrovali našo dobo, spričo vseh teh silnih gibanj, ki kakor vrtinci dvigajo ljudske množice nad površino vsakdanjosti k plesu življenja in smrti?

Nam je treba novih širokih vidikov, mi žejamo za obzorji, ki jih še skriva megla preteklosti, katera plava pred nami. Pesnik mora prebiti to meglo in nam odpreti obzorja, ki jih slutimo in čutimo. Prijatelj, vprašaj se, ali si Ti tisti? Ali je kdo drugi? Ali ga sploh imamo, ki bi bil med nami svetilnik sedanje dobe?

Fanko Gläser: Ivan Cankar: Lepa Vida.

Naša narodna pesem o lepi Vidi je pesem hrepenenja, zato ni čudno, da je Cankar, naš najizrazitejši pesnik hrepenenja, skušal pesniško uporabiti njen motiv.

Cankar docela po svoje interpretira „Lepo Vido“. V svoji pesnitvi se ne naslanja na narodno pesem, od nje je vzel le ime in motiv hrepenenja. Toda ne tistega hrepenenja, ki je več ali manj delež vsakega človeka, ki ga tudi najbednejši čuti v svoji duši

in ki bi ravno zaradi te občečloveške veljave moglo postati predmet grandiozne tragedije. Umetnika, ki bo tako široko in globoko zajel motiv naše pesmi, „Lepa Vida“ še čaka. Cankarju je „Lepa Vida“ postala simbol samo njegovega hrepenenja; hrepenenja, ki ga čuti umetnik. Za nikogar nasprotje med resnico in sanjami ni večje nego za umetnika, zato v nikomur ni hrepenenje globlje in silnejše nego v njem. Ako bi se njegove sanje uresničile, ali bi ne bilo potem hrepenenja konec? „Če bi trdega dela ne bilo, ne trpljenja, ne bridkosti — odkod bi bile sanje?“ Tako je zapisal Cankar o Petru Klepcu v „Podobah iz sanj“, na tej osnovni misli je zgrajena tupi njegova „Lepa Vida“.

V takozvani mrtvašnici, sredi bednih, bolnih študentov in izgubljenih eksistenc (Mrva, Damjan) je doma Lepa Vida. Tam se je porodila, med zamreženim zidovjem, ki je kakor ječa, med ljudmi, ki jih je življenje izobčilo iz sebe. Nikjer drugod, kakor tam, ne more biti njen dom. Kajti nikdo ne hrepeni tako čisto in tako silno, kakor ti izobčenci v svoji ječi: Lepa Vida pa ni nič drugega, ko njih poosebljeno hrepenenje. Ako bi ne bilo „mrtvašnice“, bedne realnosti, ali bi bilo to hrepenenje tako lepo? Ne! Zato pri Dolinarju, človeku, ki živi v sreči in sijaju, Vida ne more ostati trajno; le mimogrede se pojavi pri njem, kakor trenutna bolezen; ko tudi trezen človek vsakdanjosti zasanja in zahrepeni — potem pa se vrne nazaj med svoje izgnance, zvesta tolažnica jim do smrti (Poljancu, Mrvi, Damjanu) in vedno novim vodnica skozi življenje (Dionizu, študentoma). Tako je Cankarjeva „Lepa Vida“ visoka pesem hrepenenja, tistega hrepenenja, ki nam ozarja mračno resničnost in nas iz noči dviga k solncu.

Kljub temu simboličnemu pomenu cele pesnitve pa ima Cankarjeva „Lepa Vida“ brez dvoma docela reelno ozadje. Kraj — mrtvašnica — je stara cukrarna ob Ljubljani, kjer se je koncem preteklega stoletja zbirala in deloma stanovala vsa naša takratna moderna: Kette, Murn, Cankar, Zupančič... V Poljancu, Dionizu in obeh študentih imamo očitane njih zastopnike. A tudi Mrva in Damjan sta gotovo reelni osebi, ki jih je Cankar spoznal, ko je stanoval v „mrtvašnici“; saj omenja Damjana v svoji zadnji baladi tudi Murn Aleksandrov. Istotako je brez dvoma živeča Vida, hči študentovske matere v cukrarni. V četrti noči svoje „Nine“ nam Cankar celo pripoveduje njeno tragično zgodbo: ušla je iz mrtvašnice, kjer je bila doma, pobegnila ven v šumno življenje — toda kmalu se je vrnila nazaj, ponižana in osramočena; in skočila je v Ljubljano. Jasno vidimo, kako je ta reelni dogodek dal osnutek Cankarjevemu delu. V „Nini“ (l. 1906.) je Lepa Vida še docela reelna oseba, pisatelj nam realistično očrta dogodek, vendar se že tam ne zadovolji s tem, ampak dostavlja reelnemu dejanju simbolično interpretacijo. Tekom let pa je v pisateljevi duši oseba Vide vedno bolj izgubljala na realnosti, dokler ni končno v „Lepi Vidi“ (l. 1912.) nehala biti ženska in ostala samo še simbol. Ključ za umevanje tega simbola pa je ravno zgoraj omenjena črtica v „Nini“, ker nam kaže „Lepo Vido“ v njeni prvotni obliki. Po-

jasnijueta pa nam Cankarjevo pesnitev tudi njegovi deli „Življenje in smrt Petra Novljana“ in „Poslednji dnevi Štefana Poljanca“, ki se obe vršita v stari cukrarni in v katerih nastopajo večinoma iste osebe. Lep komentar podaja tudi uvod Murnovim pesmim, v katerem je Ivan Prijatelj orisal sobo v cukrarni natanko tako, kakor jo zahteva Cankar v 1. in 3. dejanju: s karakterističnim omreženim oknom tik pod stropom.

Tako nam je Cankar v „Lepi Vidi“ ovekovečil stremljenje in hotenje tiste mlade generacije iz konca preteklega stoletja, kateri je pripadal sam, orisal nam je njeno bedno življenje v „mrtvašnici“, iz katere se je sijajno vzpelo njeno hrepenenje, da nam ustvari našo moderno.

Druga redna sezona „Narodnega gledališča“ v Mariboru.

Otvoritev sezone je bila dne 18. sept. 1920. z izvirno dramo Iv. Cankarja „Hlapci“. Umetniško osobje je štel 36 članov: Dame: Berta Bukšekova, Štefanija Dragutinovičeva, Irma Jelenčeva, Elvira Kraljeva, Slavica Mezgečeva, Lucija Ožegovičeva, Katica Petkova, Viki Podgorska, Danica Savinova, Olga Severjeva, Iva Šetinska in Mila Voukova. Gospodje: Valo Bratina, Ivan Gabrič, Edo Grom, Vekoslav Janko, Mirko Kaukler, Josip Kos, Just Košuta, Antun Ivanović-Mecger, Rudolf Mikulič, Hinko Nučič, Jakob Pečnik, Josip Povhè, Pavel Rasberger, Vinko Rožanski, Milan Skrbinšek, Mario Šimenc, Ljudevit Svagelj, Ciril Velušček, Hrabroslav Vogrič. V prvi polovici sezone je zapustil naše gledališče g. Valo Bratina, ko je prevzel ravnateljsko mesto celjskega gledališča, a se je zopet v aprilu vrnil na naš oder kot stalen gost. G. Rado Železniku se je tudi dovolilo na njegovo prošnjo, da je stopil iz zveze mariborskega gledališča ter odšel s 1. marcem letos v Ljubljano. Večjih izprememb v osobju ni bilo. V decembru 1920. je uprava angaževala kapelnika Hrabroslava Vogriča, ki je nastudiral od tedaj vsa muzikalna dela. S tem je bilo vprašanje kapelnika rešeno, ki je prizadajalo upravi zlasti v začetku sezone velikih preglavic. Gledališče je dobivalo državno podporo in draginjske doklade ter gojilo dramo, opereto in malo opero.

V drami so se uprizorila sledeča izvirna jugoslovanska dela: Cankar: „Hlapci“ (5 krat), Cankar: „Pohujšanje v dolini šentflorjanski“ (6, enkrat za udruženje), Jelenc: „Kosovo“ (1), Lah: „Noč na Hmeljniku“ (5), Lah: „Pot v Betlehem“ (3), Linhart: „Županova Micika“ (3), Majcen: „Kasija“ (3), Govekar: „Deseti brat“ (3), Nоваčan: „Veleja“ (4), Dobovišek: „Rodoljub iz Amerike“ (5), Remec: „Učiteljica Pavla“ (3), Finžgar: „Razvalina življenja“ (4), Petrovič: „Mrak“ (5), Vojnovič: „Ekvinocijo“ (5); iz svetovne literature pa sledeča: ruske: Andrejew: „Misel“ (4), Tolstoj-Battaile: „Vstajenje“ (4); češko: Šamberk: „... ulica št. 15“ (3), Angleške:

Shakespeare: „Sen kresne noči“ (7), Shaw: „Obrt gospe Warrenove“ (4); špansko: Echegaray: „Galeotto“ (2); nizozemsko: Michaelis: „Revolucijska svatba“ (3); nordijske: Ibsen: „Heda Gabler“ (5), Strindberg: „Smrtni ples“ in „Vampir“ (4); ogrske: Drégely: „Dober frak“ (4), Molnar: „Vrag“ (6); nemške: Anzengruber: „Samski dvor“ (4), Costa: „Brat Martin“ (7), Hebbel: „Marija Magdalena“ (3), Kadelburg in Blumenthal: „Pri belem konjičku“ (5), Moser: „Knjižničar“ (6), Schönherr: „Otroška tragedija“ (4), Maeterlinck: „Vsiljenka“ (3), Schönherr: „Zemlja“ (5), Sudermann: „Tiha sreča“ (3), Halbe: „Mladost“ (4), „On in njegova sestra“ (1).

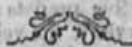
Glasbeni komadi opere in operete: Blodek: „V vodnjaku“ (6), Heuberger: „Ples v operi“ (7), Kalmán: „Jesenski manever“ (10), Offenbach: „Orfejvpodzemlju“ (3), Parma: „Čaričine Amaconke“ (12), Parma: „Ksenija“ (5), Parma: „Stara pesem“ (5), J. Strauss: „Netopir“ (7), O. Strauss: „Valčkov čar“ (5), Suppé: „Lepa Galatea“ (6), Suppé: „Boccaccio“ (5).

V celoti se je dalo v sezoni 49 novitet.

V Ptujju se je vršilo 23 gostovanj.

O priliki aneksije naših izgubljenih dežel se je vršil „Žalni večer“, kojega čisti prebitek je bil namenjen Jugoslovnski Matici, ki je prejela od uprave 2.526— K. — Dalo se je večkrat gledališče tudi drugim institucijam, ki so prirejale v razne svrhe različne predstave, tako n. pr. so se vršile trikrat takozvane „Božične slike“, ki so jih izvajali otroci iz Cankarjeve šole; marib. srednješolska mladina je nastopila s Cankarjevo „Lepo Vido“ in čisti prebitek te prireditve je šel v korist dijaške kuhinje. Uduženje je priredilo v svojo korist enkrat „Pohujšanje v dolini šentflorjanski“ in enkrat „Desetega brata“. Kot gosta sta nastopili letos samo gospa Irma Polakova v „Mam'zelle Nitouche“ in „Netopirju“ ter gospa Avgusta Danilova v „Ekvinociju“.

Uprava se je pripravljala z vso vnemo, da razširi v prihodnji sezoni delovanje in ugled tega gledališča, nameravala je upeljati stalno opero, nastaviti stalen orkester in pevski zbor, izpopolniti dramski ensemble, v kolikor bi to zahteval nameravan repertoar bodoče sezone. Ves ta načrt je zahteval izdatno podporo od strani države in v to svrhu je poslala uprava gledališča detailiran proračun v Beograd potom deželne vlade v Ljubljani, ali izvestni krogi niso našli dovolj umevanja za naš Talijin hram ter je ministertvo prosvete nakazalo le pičlo vsoto 1,200.000— K, ki pa po zahtevah sedanjega ensembela ne zadostuje niti za navadno dramo, in to vsled tega, ker je stavba tako nerodna in stara, da je predviden v vsakem slučaju ogromen deficit. Z ozirom na to, da se je nameravani načrt izjalovil, se je gospod upravitelj Hinko Nučič odpovedal pogodbi, ki ga je vezala na to gledališče ter podpisal pogodbo v Zagrebu. Upajmo, da se najde v zadnjem trenutku mož, ki prepreči sramoto, da bi ostal Maribor brez slovenskega gledališča.

Druga redna sezona „Slov. nar. gledališča v Mariboru“.

		Nadaljevanje dosedanjih predstav:	
251.	Dne 1. junija	1921:	Jose Echegaray: „Galeotto“. Ab. B-38.
252.	„ 2. „	„ :	„Revolucijska svatba“. Ab. A-36.
253.	„ 4. „	„ :	Suppé: „Boccaccio“. Izv. ab.
254.	„ 5. „	„ :	„Revolucijska svatba“. Ab. C-37.
255.	„ 6. „	„ :	Harry-Paulton: „Nioba“. Gostovanje v Ptuju.
256.	„ 7. „	„ :	„Obrt gospe Warrenove“. Ab. A-37.
257.	„ 8. „	„ :	„Galeotto“. Ab. C-38.
258.	„ 9. „	„ :	„Boccaccio“. Ab. A-38.
259.	„ 10. „	„ :	Podbevšek-Kogoj: „Umetniški večer“. Izv. ab.
260.	„ 11. „	„ :	„Boccaccio“. Ab. B-39.
261.	„ 12. „	„ :	Jurčič-Govekar: „Deseti brat“. Ab. A-39.
262.	„ 14. „	„ :	„Boccaccio“. Ab. C-39.
263.	„ 15. „	„ :	„Deseti brat“. V korist Udruženja gled. igralcev SHS.
264.	„ 16. „	„ :	Remec: „Učiteljica Pavla“. Ab. A-40.
265.	„ 18. „	„ :	„Boccaccio“. Častni večer gđc. S. Mezgečeve. Izv. ab.
266.	„ 19. „	„ :	„Učiteljica Pavla“. Ab. B-40.
267.	„ 20. „	„ :	Cankar: „Lepa Vida“. Uprizorila marib. srednješolska mladina. Izv. ab.
268.	„ 21. „	„ :	„Jesenski manever“. Izv. ab.
269.	„ 23. „	„ :	Offenbach: „Orfej v podzemlju“. Izv. ab.
270.	„ 24. „	„ :	„Deseti brat“. Ab. C-40.
271.	„ 25. „	„ :	„Caričine Amaconke“. Častni večer M. Šimenca. Izv. ab.
272.	„ 26. „	„ :	„Orfej v podzemlju“. Izv. ab.
273.	„ 27. „	„ :	„On in njegova sestra“. Častni večer J. Povheta. Izv. ab.
274.	„ 28. „	„ :	„Smrt majke Jugovića“. Izv. ab.
275.	„ 29. „	„ :	„Orfej v podzemlju“. Izv. ab.
276.	„ 30. „	„ :	„Učiteljica Pavla“. Izv. ab.

„Orpheus v podzemlju“.

(Orphée aux enfers)

Burleskna opera v dveh dejanjih (4 slikah).

Spisal *Hector Crémieux*.

Godbo zložil *J. Offenbach*.

Dirigent: *H. O. Vogrič*.

Režiser: *Jos. Povh*.

Osebe:

Aristeus	}	Mario Šimenc	Mars	Mirko Kaukler
Pluto			Eurydice	Lucija Ožegovičeva
Jupiter		Josip Povhè	Diana	Katica Petkova
Orpheus		Vekoslav Janko	Javno mnenje	Slavica Mezgečeva
Janez Styx		Pavel Rasberger	Juno	Ljuba Čepičeva
Merkur		Ivan Gabrič	Venus	Mila Voukova
Morpheus		Ivan Kos	Cupido	Danica Savinova
Bacchus		Just Košuta	Minerva	Anica Lubejeva

Bogovi, boginje.

I. dejanje (I. slika): „Smrt Eurydice“. (II. slika): „Na Olympu“. II. dejanje (III. slika): „Princ iz Arkadije“. (IV. slika): „V peklu“.

Repertoar „Narodnog Kazališta“ u Osijeku za vrijeme II. pokrajinskog sokolskog sleta. Po uzoru velikih gradova priredjuje osječko Narodno Kazalište za vrijeme II. pokrajinskog sokolskog sleta u Osijeku svečanosti kazališni tjedan, i to od 23. do 29. juna ove godine. Ovim svečanim predstavama posvetit će se najbržiživija pažnja, kako bi one ispale što dostojnije u čast jugoslavenske dramske i glazbene umjetnosti. Prospekte i detaljne programe razaslat će kazališna uprava u pravo vrijeme. Predbilježbe za ovaj kazališni svečanosti tjedan prima već od danas uprava Narodnog Kazališta u Osijeku sa slijedećim programom: Dne 23. „Porin“, 24. „Svet“, 25. „Evgenije Onjegin“. Sve predstave u kazalištu. Dne 26. poslije podne u Pukovnijskom vrtu „Dubravka“, na večer u kazalištu „Oganj“. Dne 27. poslije podne u Pukovnijskom vrtu „Prodana nevjesta“, na večer u kazalištu „Hasanaginica“. 28. „Porin“ u kazalištu. 29. u 11 sati prije podne u hotelu Royal „Jugoslavenski koncert“, na večer „Djido“.